

Скарбничка

Верный

История эта о собаке, которая жила в Луссо, в городке в горах Центральной Италии. Каждое утро ее хозяин спешил к автобусной остановке на площади и уезжал на завод в близлежащем городе. Собака провожала его к площади и затем целый день ждала возвращения автобуса.

Когда наступал вечер, собака приветствовала хозяина и сопровождала его домой. Так продолжалось на протяжении двух лет.

Собака не понимала, что Италия участвовала в мировой войне. Однажды вражеские самолеты разбомбили завод, где работал хозяин собаки. В тот вечер собака встретила

автобус, но хозяина нигде не было видно. Дружеские руки не потрепали пса по холке, радостный голос не позвал его по имени. И он провел на площади ночь и весь следующий день. Но каждый день повторялось то же самое. Хозяин не мог выйти из автобуса... он погиб.

Тринадцать лет собака жила на площади, встречая вечерний автобус. Ночью она заползала под припаркованные автомобили и спала. Люди приносили ей воду, но никто не мог увести ее с поста у обочины.

В конце концов город наградил собаку медалью. «За великую верность» — было написано на ней.

- Нагорода 3
- Пригоди шукачів 4
- Двое отважных пожарных 6
- Здоровье 7
- Веселый English 9
- Свічка та Сірникова коробка 10
- Школа добрих порад 11
- Умлі руки 12

раскрась

Есть такая история

2

Годинник

5

Белка

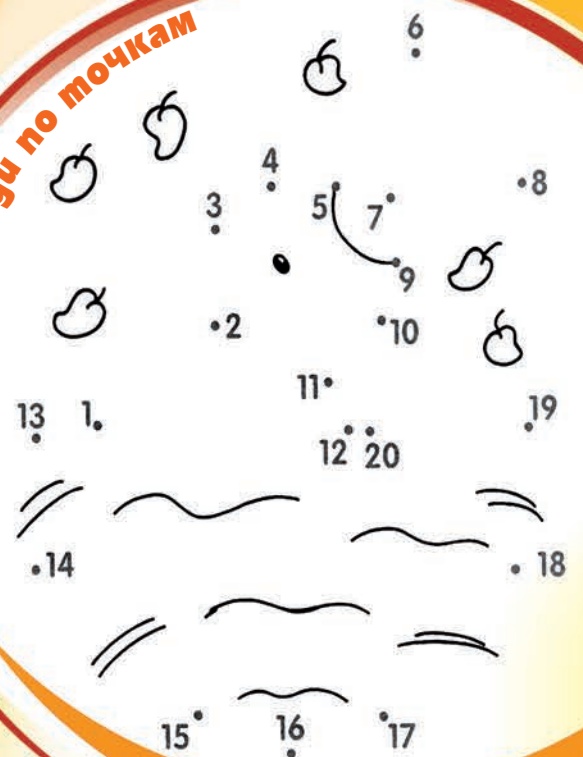

8

Есть такая история

Обведи по точкам

Дождь припустил не на шутку, и ребята забрались под навес беседки в глубине двора. В такую погоду было бы нудно на улице, если бы в их компании не было Витьки — вихрастого пятиклассника с первого подъезда дома номер шесть. Он вообще считался «ходячей энциклопедией», к тому же у него дома есть Библия, и он знает множество историй из этой книги. Вот и отлично! Ребятам есть о чем спросить и что послушать в дождливую погоду!

— А есть ли в Библии история о каком-нибудь парнишке, у которого папа работал где-нибудь ... ну, например, в мериин? — спросил на этот раз у Витьки кто-то из ребят. Витька почесал затылок, подумал и выпалил:

— Есть такая история!

— А ты случайно не сам ее только что придумал? — засомневался Витькин друг Антоша. — Что-то слишком быстро ты ее вспомнил!

— Ну вот еще! — возмутился Витька. — Хочешь, я тебе Библию принесу?

— Ладно, ладно, пусть рассказывает, — заступились за Витю другие ребята.

И мальчик начал свой рассказ.

— Это было в первом веке нашей эры, в Палестине, в древнем городе Капернауме. Один паренек, сын управляющего при царском дворце, серьезно заболел. Медицина в то время была малоэффективной. Хотя отец его имел хорошие связи, ничто не помогало! Он был в отчаянии. И тут отец услышал, что в их области, в деревне Канна, снова появился удивительный молодой Учитель по имени Иисус со Своими учениками. Весь город был в восторге от чудес, которые творил этот Учитель! «Иисус — моя единственная надежда!» — решил отчаявшийся отец. Он еще раз зашел в комнату к своему мальчику, который тяжело стонал в горячке. «Нельзя терять ни минуты!» — с этой мыс-

лью отец поспешил переговорить с женой, дать необходимые распоряжения слугам и тотчас помчался на коне в сопровождении своих друзей на поиски Иисуса.

Дорога была пыльной, солнце палило нещадно, хотелось пить. Но всадники не останавливались ни на мгновение. И вот уже видны вдаль дома Канны. «Побстрее бы найти Иисуса! Побстрее бы найти Иисуса!» — эта мысль постоянно пульсировала в голове вырвавшегося вперед всадника. — Он — единственная моя надежда!»

К счастью, Иисус вышел навстречу приближающимся всадникам. Вздвигнувшись с коня, поспешно опустившись перед Учителем, и, не стесняясь своих слез, взглянул прямо Ему в глаза: «Господи! Приди, пока не умер сын мой!» Сердце отца кричало от боли, а голос подвел его — просьба прозвучала еле слышно. Но в глазах Учителя было столько мира и участия, что сердце бедного отца успокоилось и окрепло в вере: «Он — единственная моя надежда, и Он не подведет!»

Вспотевшему от быстрой езды, палящего солнца и волнения всаднику мгновение казалось вечностью. Иисус не двигался с места. «Пойдет ли Он? Сядет ли со мной на быстрого коня?» — сомненья так и закрадывались в сердце отца, но Он гнал их: «Он — единственная моя надежда, и Он не подведет!»

«Пойди, сын твой здоров», — спокойно ответил Иисус, глядя с нежностью и состраданием в умоляющие глаза отца. Еще раз преклонившись с благодарностью перед Учителем, всадник решительно встал и снова оседлал коня. Заря догорала на горизонте, вечер быстро сменила ночь. Путники вынуждены были переночевать у костра с пастухами, пасущими стада. Глядя в звездное небо, отец с удивлением прислушивался к своему

сердцу: в нем не было тревоги за сына; спокойная, радостная уверенность и доверие словам Учителя «сын твой здоров» наполняли сердце уставшего путника чувством благодарности и желанием поскорее увидеть сына.

Чуть свет они снова отправились в путь. Друзья понимали чувства отца и не жалели сил — лишь бы побыстрее их друг смог попасть домой!

Вот уже и родной Капернаум показался в утренней дымке! Но что это за группа людей спешит им навстречу? Вот они радостно машут руками, приветствуя их. Да это же слуги управляющего! Видно, у них добрая весть!

«Сын твой здоров! Сын твой здоров!» — спешили сообщить преданные слуги своему хозяину. А тот, конечно же, не мог сдержать счастливой улыбки!

«В котором часу стало ему легче?» — спросил отец.

«Вчера в седьмом часу горячка оставила его», — поспешили ответить довольные слуги.

«Я так и знал, что Учитель не подведет!» — с радостью подумал отец, — как хорошо, что я поверил! Как хорошо, что я поехал!»

И вот он уже переступает порог родного дома. Заглянув в комнату сына, усталый всадник увидел спокойно спящего мальчика. Прикоснувшись губами к его теплой щеке, отец нежно положил свою руку на его лоб. Температура была нормальной, дыхание ровное. Пусть спит, набирается сил. Еще ведь очень рано. Сегодня сын услышит замечательную историю и навсегда запомнит: «Иисус — наша единственная надежда! Он никогда не подведет!»

Семь братишек и сестер —
Дружный, необычный хор.
Как зовут их? Ты спроси!
— До! Ре! Ми! Фа! Соль! Ля! Си!
Эти семь обычных нот —
Замечательный народ!
Держат дом они в порядке
В нотной маленькой тетрадке,
И поют тебе и мне
О своей родной стране.
Мы ее название знаем
И частенько посещаем —
МУЗЫКА — вот где живет
Нотный маленький народ.

Ольга Бокова

Не пешеход, а идет.
Мокнут люди у ворот.
Ловит дворник его в кадку.
Очень трудная загадка?

(чѣжоѣ)

Помоги мальчику
попасть в дом.

Лабиринт

Наука

Мама портфелика вранці відкрила,
А замість зошитів, книг та чорнила
В ньому побачила іграшок гору:
Поїзд, конструктор, свисток для футболу...

Треба, мабуть, вже серйознішим стати
І про науку потрібно подбати.
Господь полюбає серйозних дітей,
В житті відчиняє їм безліч дверей.

Богдана Гновенко

Поле черно-белым стало:
Падает то дождь, то снег.
А еще похолодало —
Льдом сковало воды рек.
Мерзнет в поле озимь ржи.
Что за месяц, подскажи!

Утром падаю всегда -
Не снежинка, не звезда -
И сверкаю в лопухах
На опушках и лугах.

Рисуй

Нагорода

Ці події відбувалися у Швеції, на березі Балтійського моря, по якому брели двоє погано одягнених хлопчаків. Неподалік знаходилося приміщення готелю для багатих мандрівників, і персонал готелю інколи звертався по допомогу до когось із безробітних чи бездомних — можна було заробити якусь копійку. Тому хлопчики часто приходили сюди. І раптом серед водоростей, викинутих хвилями на пісок, мілких черепашок та мокрих камінців щось блиснуло, і один із хлопчиків, здивовано вигукнувши, підняв знахідку.

— Що це, Гуннаре? — запитав інший. — О-о, так це ж, мабуть, дорога річ!

Гуннар тримав на долоні брошку, потім почав крутити її в руках, вона яскраво переливалася кольоровими барвами.

— Здається, вона дуже дорога...

— Отже, її можна продати та розбагатіти!

— Але ж вона, певна річ, належить комусь, хто живе в цьому готелі...

— І що? Ти ж її знайшов!.. Тобі й «дякую» не скажуть, а ти потім усе життя будеш шкодувати.

— Ні, — сказав Гуннар, — не можу.

Нехай мене називають диваком, проте взяти цю річ собі я не можу.

Хлопчик пішов до готелю, попросив викликати хазяїна, показав йому знахідку.

— О-о, — сказав директор готелю, — ця брошка належить відомій особі, і, можливо, вона сама захоче віддячити тобі. Зачекай.

Справді, через декілька хвилин Гуннара покликали в розкішно обставлені апартаменти, де його прийняла немолода поважна дама.

— Ця брошка дуже дорога для мене як пам'ять, і я вдячна тобі! А оскільки шведська королева не може обмежитися лише словом «вдячна», то, надіюся, ти не пошкодуєш про свій вчинок.

Почувши, що він стоїть перед самою королевою, хлопчик був настільки приголомшений, що не міг промовити жодного слова. А через кілька днів у стару хатину, де мешкав Гуннар зі своєю хворою мамою, надійшов лист зі Стокгольма: їх запрошували до столиці королівства, де для них уже був приготовлений будинок як їхня власність. Пізніше, коли стало відомо, що Гуннар любить музику, за рахунок королівської казни його влаштували на навчання до музичної школи.

Найди отличия

Школа игр

Задание

1

Игра «Найди предметы»

Найди на картинке предметы, изображенные сбоку. Раскрась картинку.

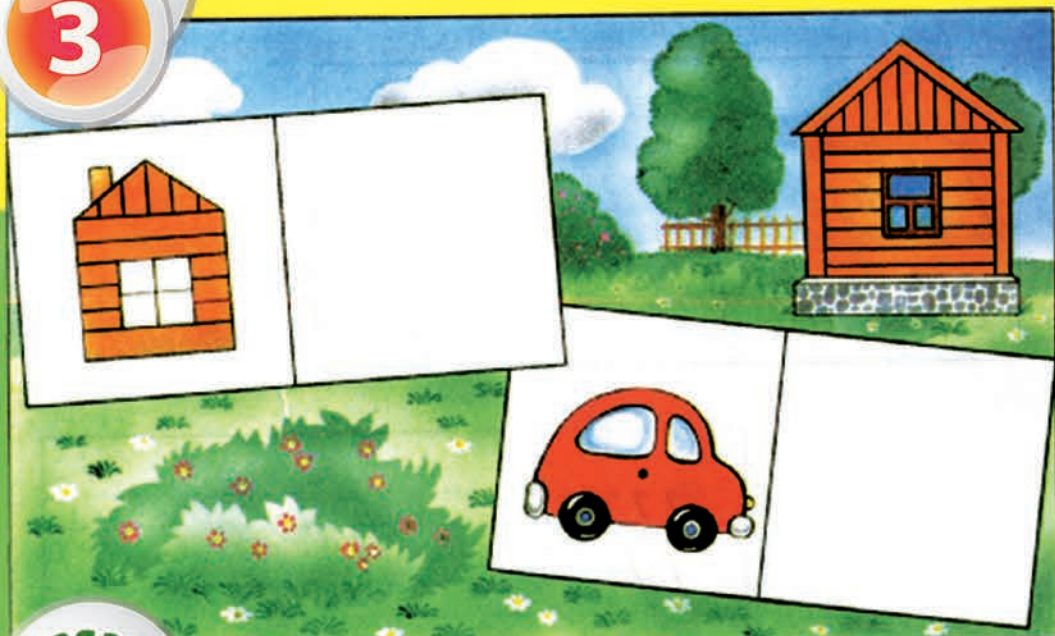
Нарисуй в пустых квадратах точно такие же предметы.

Задание

3

Игра «Нарисуй»

Нарисуй в пустых квадратах точно такие предметы.

Задание

4

Игра «Продолжи предложение»

Мы включили свет, потому что в комнате темно.
 Мама вернулась, чтобы взять зонт, потому что _____.
 Миша надел теплую одежду, потому что _____.
 Щенок громко залаял, потому что _____.
 Алеша выглянул в окно и увидел _____.

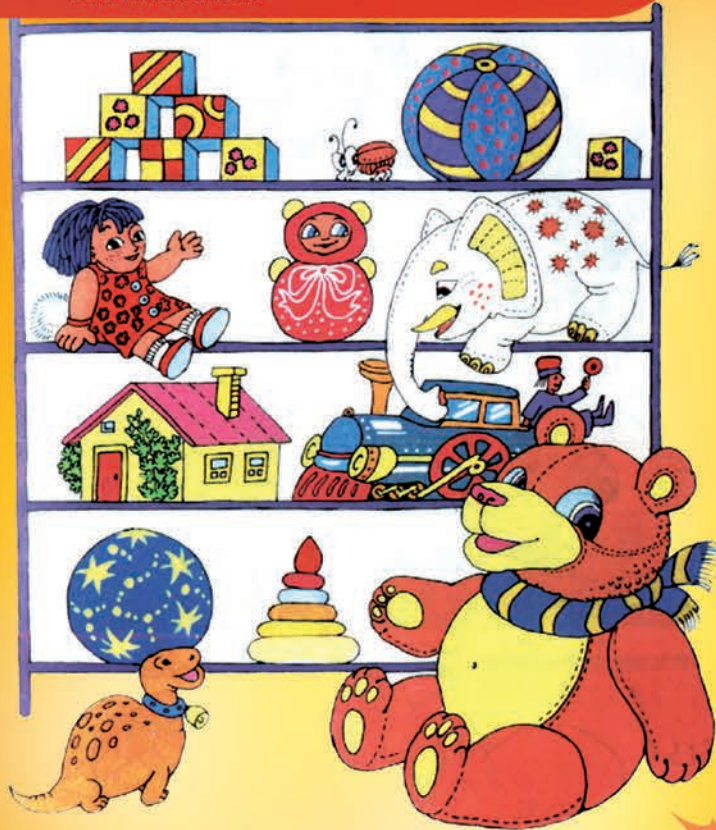
Если Саша старше Миши, то Миша младше Саши.
 Если береза выше тополя, то тополь _____.
 Если диван шире, чем кресло, то кресло _____.
 Если летом теплее, чем весной, то весной _____.

Задание

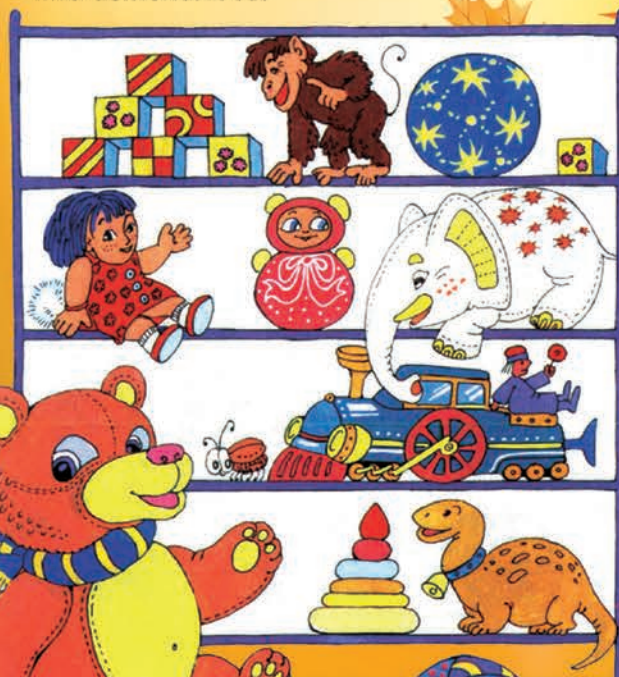
2

Игра «Запомни»

Ты находишься в магазине игрушек.
 Рассмотрите внимательно все игрушки,
 после чего закрой рисунок тетрадкой
 или книжкой.

А теперь посмотри следующий рисунок.
 Что изменилось?

Задание

5

Игра «Определи»

Какой цветок должен
 быть вместо
 знака вопроса?

Годинник

Історія ця про п'ятирічну дівчинку Маринку. Вона знала, що в тата є гарний старовинний годинник. Батько носив його в кишені свого костюма, і коли йому потрібно було дізнатися, котра година, то виймав його, і гарний ланцюжок звисав у нього в руці. Якось дівчинка запитала: «Тату, а чому годинник цокає?» Тато пояснив, що всередині годинника є гвинтики, коліщатка і пружина. Коли пружина заводиться, вони починають рухатися, і тому годинник іде, показуючи час.

Проте дівчинка не повірила. Вона дуже хотіла на власні очі побачити, що ж там усередині. І ось одного разу, коли тато залишив годинника на столі, мала взяла його в руки, довго дивилася на стрілки, підносила до свого маленького вуха й слухала. «Ну що ж там цокає? Тато сказав, що якісь гвинтики, коліщатка, пружина. А що, коли там інше? Скажімо, маленький чоловічок сидить і співає: цок-цок, цок-цок! Ось би його побачити! Я би з ним погралася!» — думала дівчинка.

Потім Маринка вийшла на подвір'я, поклала годинника на камінь й іншим каменем вдарила його по склу. Скло й стрілки розлетілися в різні боки, та вона нічого не побачила, окрім металевого циферблата. А де ж коліщатка, гвинтики? Відомо, що вони знаходяться всередині корпусу годинника.

Дізнавшись, що накоїла донька, тато засмутився. Він її насварив: «Навіщо ти це зробила? Я сказав тобі, що гвинтики всередині...»

Кінчиком ножа він відкрив корпус годинника. Дівчинка ахнула — там було багато гвинтиків і коліщаток. «А чому вони не крутяться?» — запитала здивована дівчинка. «Тому що ти зламала годинник!» Дівчинка, відчуваючи свою провину, заплакала. «А чи можна відремонтувати годинник?» — запитала вона занепокоєно. «Складно, але спробуємо!» — відповів тато. Він погладив свою допитливу й недовірливу доньку по голівці і попросив більше ніколи так не робити.

Соедини точки

Знайди на малюнку окремі фрагменти.

Ночью под дождем промок
Чей-то плюшевый щенок.
У него порвалось ушко,
Грязью вымазалось брюшко.
Вместе с бабушкой вдвоем
Постираем и зашьем,
Высушим его, бедняжку.
И сошьем ему рубашку.
Пусть в подъезде на окне
Улыбается он мне,
Может быть, и так случится,
Что к владельцу возвратится.

Ольга Бокова

Очі крокодила

Був спекотний день у Центральній Африці, коли місіонер ішов заповищеною дорогою. «Як я мрію знайти колодязь», — вигукнув він, витираючи липкий піт з обличчя.

У цій дикій, пустельній країні внаслідок злив утворилися ставки. За наступним поворотом мандрівник помітив став, вода якого виблискувала в сонячному світлі.

Нагнувшись, аби зняти взуття, він раптом почув: «Не пірнай!»

«Час стрибати у воду, — усміхнувся він про себе, — я не витриму ції спеки».

Чоловік став біля самої води. «Не пірнай!» — знову почув він, і цього разу попередження спонукало чоловіка замислитися.

«Щось дивне відбувається», — роздумував місіо-

нер. Він був християнином, тому зупинився. «Можливо, Бог намагається попередити мене про щось?»

Чоловік не пірнув у цю прохолодну воду, як планував. Замість цього він пішов уздовж берега, зазираючи за кожен кущ та рослину. Потім він сів і вирішив поспостерігати за водою декілька хвилин. Усе здавалося спокійним та мирним. Невдовзі на поверхні води з'явилися два великих ока. Місіонер відразу впізнав очі крокодила. Якби чоловік хоча б опустив у воду ногу, він загинув би страшною смертю. Падаючи на коліна, він молився: «Дякую Тобі, Боже! Дякую за те, що Ти мені врятував життя!»

Очі крокодила провели місіонера, котрий одягнувся й пішов подалі від цього місця.

Артур Максвелл

Двое отважных пожарных

Бедна всегда приходила в самое неподходящее время. Папы дома не было. Мама передвигалась на костылях в результате несчастного случая, который произошел несколько недель тому назад. Девятилетний Давид и шестилетний Гордон едва начали поправляться от кори. Их старшая сестра только что ушла в колледж.

Выглянув в окно кухни, Давид неожиданно увидел клубы дыма, поднимающиеся из-за амбара.

— Смотри, — закричал он Гордону, — видишь этот дым? Что там может гореть?

Потом он вспомнил, что перед уходом сестра вынесла горячую золу и высыпала ее в яму. Возможно, в спешке она просыпала золу на сухую траву.

— Пожар! — закричал он. — Пожар!

— Где пожар? — испуганно спросила мама, ковыляя на костылях из соседней комнаты.

— Смотри, мама! — кричал Давид. — Горит трава возле амбара, огонь быстро распространяется! Видишь дым? Что же нам делать?

Бедная мама никогда в жизни не чувствовала себя такой беспомощной. Дом, амбар, имущество — все находилось в большой опасности, а она из-за своей больной ноги ничего не могла сделать.

— Давид, родной, беги скорее за водой! Быстрее! Быстрее!

— Да, мама! — крикнул Давид, схватил два ведра и побежал к пруду, который находился не меньше чем в сорока метрах от дома. Гордон схватил третье ведро и бросился за братом. Они быстро наполнили ведра, прибежали обратно и вылили воду на горящую траву вблизи амбара. Затем обратно за водой и снова к месту пожара.

Но казалось, сражение проиграно. Как могли два мальчугана с маленькими ведерками потушить большой пожар?

— Отводите огонь от бака с соляной! — кричала мама. — Смотрите, он движется туда!

Действительно, все ближе и ближе подползал огонь к драгоценным запасам соляной, которую папа использовал для своего трактора. Если бак охватит пламя, тогда дом, амбар и все вокруг может взлететь на воздух.

Мальчики начали уставать. Как далеко был пруд! И каждый раз он казался все дальше и дальше. И все же они бежали быстро, как только могли, непрерывно молясь Иисусу, чтобы Он помог им погасить пламя.

Они снова вернулись с водой, пытались защитить бак от пламени. Как раз вовремя! Они, конечно, даже не надеялись остановить огонь, движущийся по полю, — не с их маленькими ведерками, — но они изо всех сил старались не дать пламени перекинуться на амбар и дом.

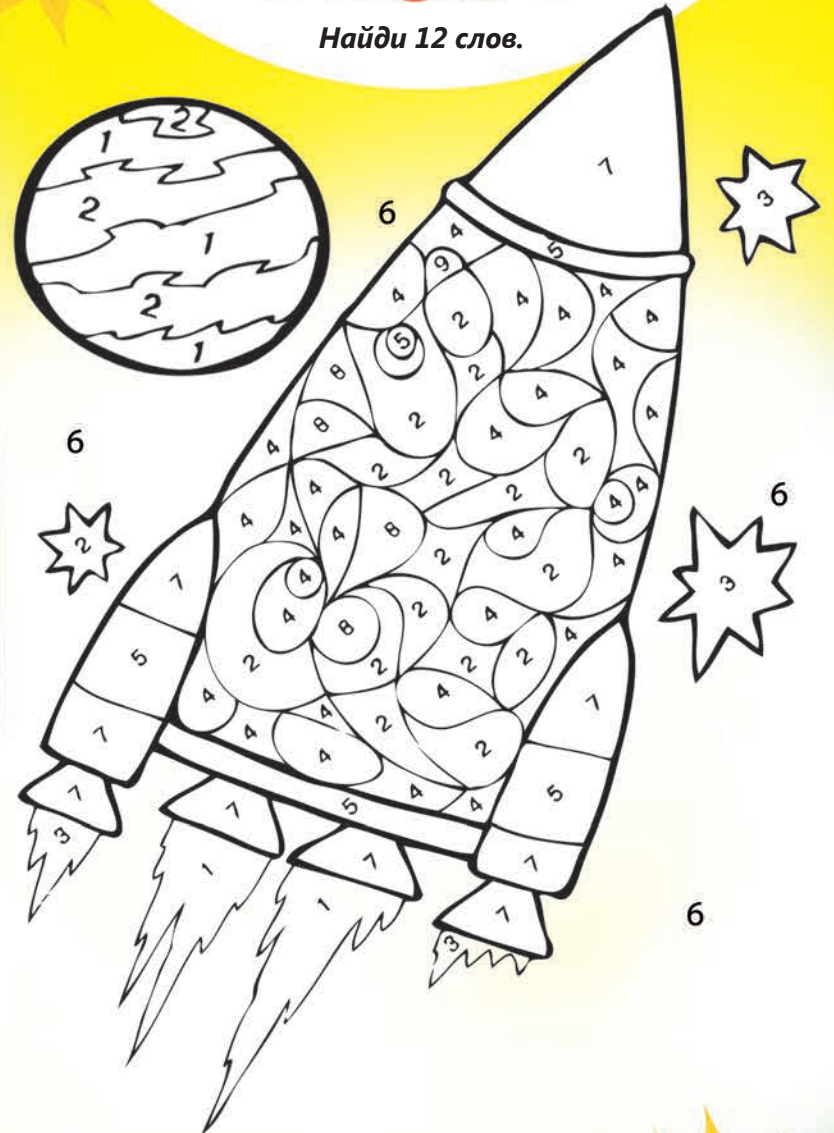
И они победили! Ферма была спасена. Когда положение стало угрожающим, а мальчики настолько устали, что, казалось, не в состоянии были принести больше ни одного ведра воды, ветер перевернулся, сбивая огонь к пруду, где пламя само погасло, добравшись до кромки воды.

Гордилась ли сыновьями мама? Я должен сказать, да. И папа тоже гордился ими, когда, вернувшись домой, узнал о том, что они сделали.

А Давид и Гордон во время нашей беседы сказали мне, что они совершенно уверены в том, что смогли погасить пожар благодаря маленькой молитве, которую они повторяли каждый раз, когда бежали с ведрами к пруду и обратно.

Найди 12 слов.

1. Желтый	5. Синий
2. Светло-коричневый	6. Фиолетовый
3. Оранжевый	7. Красный
4. Светло-голубой	8. Темно-коричневый

Увага! Увага! Увага!

Друзі!
Запрошую вас
на естафету добрих справ.
Напишіть мені, як ви допомогли
своїм друзям або батькам цього літа.
На вас чекають сюрпризи
за найкращі історії.
А я, Добрячок, чекаю
ваших листів.

Пишіть за адресою:
Телеканал "Надія", а/с 36,
м. Київ, Україна, 04071

В ГЕСТАХ
ДОБРЯЧКА

contact@hopechannel.info, www.hopechannel.info

НЕДІЛЯ 09:15
ЧЕТВЕР 20:15

Здоровье

Чтоб здоровье сохранить,
Организм свой укрепить,
Знает вся моя семья:
Должен быть режим у дня.

Следует, ребята, знать:
Нужно вовремя лечь спать.
Ну а утром не лениться—
На зарядку становиться!

Чистить зубы, умываться,
И почаще улыбаться,
Закаляться, и тогда
Не страшна тебе хандра.

У здоровья есть враги,
С ними дружбы не води!
Среди них тихоня лень,
С ней борись ты каждый день.

Чтобы ни один микроб
Не попал случайно в рот,
Руки мыть перед едой
Нужно мылом и водой.

Кушать овощи и фрукты,
Зелень, молокопродукты—
Вот полезная еда,
Витаминами полна!

На прогулку выходи,
Свежим воздухом дыши.
Только помни при уходе:
Одеваться по погоде!

Вот те добрые советы,
В них и спрятаны секреты,
Как здоровье сохранить.
Научись его ценить!

Пословицы и поговорки о здоровье

- Здоровому все здорово.
- Здоровый врача не требует.
- Здоровье — всего дороже.
- Здоровье за деньги не купишь.
- Кто не курит, кто не пьет, тот здоровье бережет.
- Курить — здоровью вредить.
- Лук с чесноком родные братья.
- Лук семь недугов лечит, а чеснок семь недугов изводит.

Салат із грейпфрутів і авокадо

Ніжні авокадо та пікантні грейпфрути допоможуть вам створити красивий та смачний салат. Якщо грейпфрут здається вам занадто різким, спробуйте замінити його апельсином. Після розрізання авокадо швидко стає коричневим. Для того, щоб уникнути цього, швидко змішайте його із грейпфрутом. Кислота не дасть авокадо втратити ніжний колір.

Для салату вам знадобляться:

- 2 грейпфрути;
- 2 стиглих авокадо;
- 90 г руколи;
- 2 столові ложки олії;
- сіль.

Почистіть грейпфрути від верхньої шкірки. Після цього над окремою тарілкою познімайте зі скибочок шкірочки. Сік, який в процесі чистки стік до тарілки, вам ще знадобиться. Розріжте авокадо навпіл. Витягніть кісточку і очистіть плід від шкірки. Наріжте на шматочки і додайте до скибок грейпфрута. Змішайте олію із соком грейпфрутів і додайте солі. До авокадо та грейпфрутів додайте листя руколи і залийте все приготовленим соусом.

Кисель из меда

Вам потребуется:
1 ½ стакана меда;
6 стаканов воды;
¾ стакана картофельного крахмала.

Приготовление.
Мед разведите в 5 стаканах воды, вскипятите и тонкой струйкой, постоянно помешивая, влейте остальную воду, размешанную с крахмалом. После закипания перелейте жидкость в форму и охладите до застывания.

Господарочка

Мороженое яблочное

Вам потребуется:
1 кг сочных спелых яблок,
3 лимона,
1 ½ стакана сахарной пудры.

Приготовление.
Яблоки мелко нарежьте, залейте кипятком, накройте крышкой и охладите. Затем протрите их в отвар, добавьте лимонный сок и холодную кипяченую воду до достижения объема жидкости в 5 ½ стаканов. Всыпьте сахарную пудру, перемешайте и заморозьте.

Приятного аппетита!

Розкрась

Белка

Усім відомо, що білка — звір лісовий, але ліси бувають різні, а білка в цьому відношенні дуже розбірлива. Як правило, вона визнає тільки високостовбурні, сухі і тіністі. Їй не подобаються ні вогкість, ні занадто великі відкриті сонцю простори. Хоч це взагалі не обов'язково повинні бути ліси: великі фруктові і горіхові сади та міські парки цілком влаштовують білку.

Широко поширена думка, що білка харчується горіхами. Та не тільки горіхами і, певна річ, не лише лісовими горіхами. Усе, що є в лісі їстівного, входить в її меню: усіляке насіння, зерна, бруньки, гілки, ягоди, молоді пагони, гриби, і, звичайно, вміст шишок хвойних дерев. За день білка може обробити до 15 ялинових шишок і більше 100 соснових. Вона, схопивши зубами лусочку, піднімає її вгору так, що та відлітає і насіннячко показується назовні. На таку обробку однієї соснової шишки цей звір витрачає близько 3 хвилин. У денний раціон білки входять 100 — 150 шишок. Цієї кількості продукту достатньо, щоб вгамувати голод і відкласти запаси жиру.

Але це тільки вегетаріанська кухня білки. Не всі знають, що вона охоче поїдає також комах, але найбільше любить пташині яйця.

У зв'язку з цим виникає питання про відносну шкідливість білки. У Польщі, наприклад, з початку століття і до шістдесятих років білка двічі бралася під охорону держави і двічі ця охорона знімалася. Коли наприкінці першої світової війни білка була значною мірою винищена, нова польська влада взяла її під охорону. Вистачило, проте, десяти років, щоби білка в результаті цих заходів розмножилася такою мірою, що лісництво стало досить болісно відчувати шкоду, яка наноситься нею в лісі в результаті масового знищення молодих пагонів, хазяйнування в розплідниках і шкоди для малих співочих птахів, у чому був винен цей гарний гризун.

Городяни, які скучили за природою, часто виявляють добре ставлення до цих тварин. Немає нічого поганого в нашій дружбі з білками, коли вони в міських парках наближаються до людей і нишпорять в сумках і кишенях в пошуках припасених для

них гостинців: горіхів, насіння або шматочка хліба. Але не варто давати білці цукерки — у її раціоні і так багато вуглеводів, а поживна цінність цукерок незначна.

Цікава технологія розгризання білкою горіха. Швидко обертаючи горіх у передніх лапках, білка вигризає в ньому невелику дірку з того боку, де є гострий кінчик, а потім вкладає в неї два нижні різці. У білки, як у багатьох гризунів, нижня щелепа складається з двох половинок, з'єднаних еластичним м'язом. Коли білка злегка стягує їх разом, різці розходяться в сторони і діють, як клин, вбитий в отвір, — горіх розкривається навпіл.

На землю білка спускається неохоче, хіба що за подарунками. Більшу частину свого життя вона проводить на деревах. Там вона і відпочиває. Місцями для її відпочинку можуть бути дупло, кубло великої птиці, найчастіше ворони, сороки або яструба. Але окрім таких випадкових притулків, кожна білка має звичайно, а взимку обов'язково, свій постійний будинок, нею самою побудований у вигляді гнізда. Гніздо це нагадує вороняче і знизу виглядає як безладна купа гілок, але на відміну від воронячого, зверху прикрите плоским дахом і являє собою щось на зразок кулі з двома виходами — головним і запасним. Всередині гніздо надзвичайно старанно вистелено сухим листям і мохом.

Цікаво також те, як білка робить свої запаси. Усім відомо, що хом'яки, наприклад, влаштовують у відгалуженнях своїх нір спеціальні комори для зберігання запасів зерна на зиму. Тому, бачачи, як білка бере в лапки горіх або жолудь, бігає з ним якийсь час, а потім закопує його в мох або в землю, усі думають, що це також приклад передбачливості і запасливості. Однак більш точні дослідження показали, що така поведінка може бути етапом становлення у білки хом'якових інстинктів, але на сьогодні й мови бути не може про будь-яке біологічне значення таких запасів, білка ховає тільки те, що відразу з'їсти не може, де попало, і дуже рідко знаходить усе згодом.

У білки є безліч ворогів. Насамперед це великі хижі птахи, особливо нічні на чолі з пугачами. Також лісова куниця, яку слід вважати ворогом номер один. Від пернатого хижака білка ще може якось захиститися, до речі, досить кумедним способом: у разі нападу вона починає гру в хованки — біжить угору по стовбуру, як по спіралі, періодично ховаючись за стовбуром від очей хижаків. Той змушений летіти по колу і програвати в часі. Більше шансів мають нічні хижаки, які можуть раптово напасти на звіра, котрий спить.

А ось ще одна цікава деталь з життя білки. У Східному Сибіру спостерігали походи великих груп цих гризунів у пошуках багатих кормом лісів. Іноді це величезні натовпи, що тягнуться на багато кілометрів, причому їх не зупиняють навіть широкі річки, які вони перепливають, як флотилія вітрильників, задержавши вгору пухнасті хвости.

Сміливість і довірливість білок іноді межує з нахабством. Наприклад, достатньо відомим став один яскраво-рудий розбійник, який намагався обіграти городян у парку раніше за інших білок. Він швидко обшарював кишені, сумки та дитячі коляски, і якщо оброк виплачувався недостатньо швидко, кусався.

Вкусный урок

Задание 1

Задание 2

A cartoon illustration of an ice cream cone. It has a light brown waffle cone base. The top scoop is pink with small dark spots, and the bottom scoop is dark brown.

tea [tu] — чай

butter [ба́тер] —
масло

bread [брэд] —
хлеб

Задание 3

Задание 4

— Send me, please, a plate of _____, I want also a
cup of _____ and a slice of _____ with _____ and a fid of _____.

S	Q	W	C	H	E	E	S	E	B
O	H	B	V	L	N	T	A	L	R
U	B	R	E	A	D	E	T	E	B
P	X	E	K	I	R	A	U	G	U
Z	M	A	I	C	K	E	M	G	T
I	C	E-	C	R	E	A	M	K	T
R	P	F	A	L	L	E	G	O	E
J	E	N	D	U	C	A	K	E	R

Задание 5

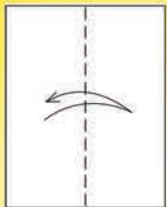
Сравни и запомни

Large [ларч] — **small** [смол]
большой маленький

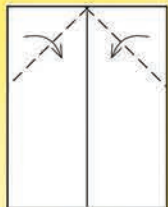
Пассажирский самолет

Схема изготовления

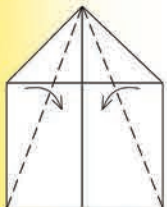
1. Согните лист обычной бумаги пополам и разверните обратно.

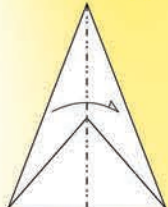
2. Согните верхние уголки так, чтобы края совпали с намеченной вертикалью.

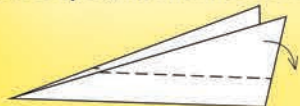
3. Снова согните бока фигурки, чтобы они совпали с намеченной вертикалью. Должен получиться треугольник.

4. Согните треугольник пополам, по вертикали.

5. Согните будущие крылья самолета с обеих сторон, как показано на рисунке.

6. Самолет готов. По бокам самолета можно нарисовать окна и выглядывающих из них пассажиров. С таким самолетом можно поиграть в аэропорт и потренироваться в точности приземления.

Свечка та Сірникова коробка

Дійові особи: Автор, Свечка, Сірникова коробка, господар будинку, бабуся, жінка.

АВТОР: На одному з підвіконь самотнього старого будинку стояла маленька свечка, а поряд з нею лежала коробка сірників. Було це давно, коли в будинку ще не було електричного освітлення. У ті часи свічки вечорами старанно працювали, освітлюючи всі закутки в кімнатах. Коли після робочого дня втомлені мешканці засинали, Свечка та Сірникова Коробка, які залишалися на підвіконні, розпочинали між собою розмову. Одного разу Коробка стурбовано озвалася до Свечки.

КОРОБКА: Подруго, ти усе меншаєш та меншаєш. Коли ти гориш, то танеш. Будь обережною, а то раптом від тебе нічого не залишиться!

СВІЧКА (усміхаючись): Світити — це мені дечого коштує, але ж мене задля цього й зроблено.

КОРОБКА: Знайшла, з чого радіти. Подивися, яка ти маленька! От якби ти була вогнем маяка й указувала великим кораблям шлях у гавань, тоді варто було б витратити себе.

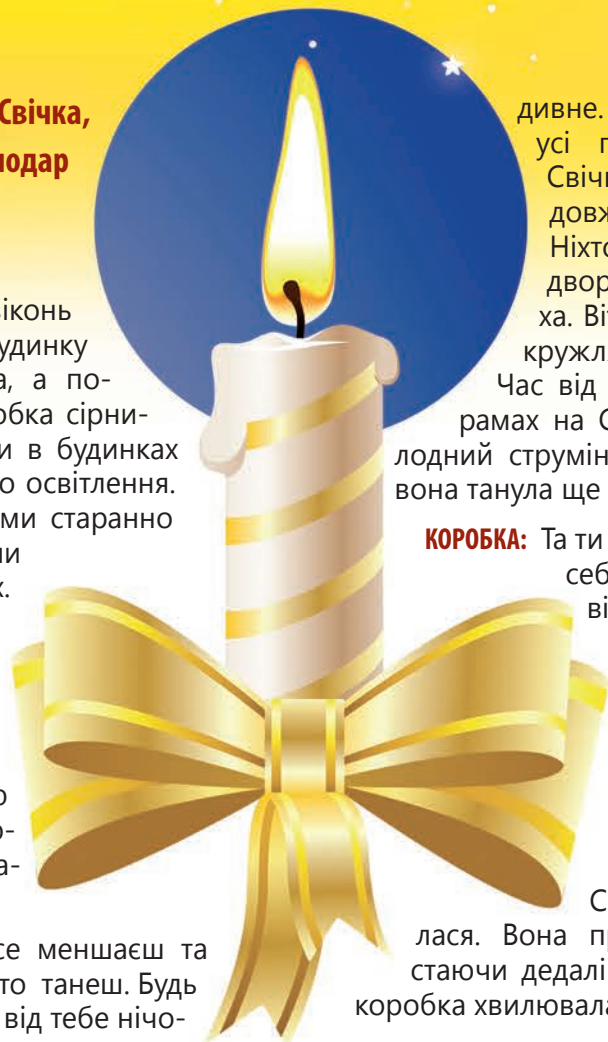
СВІЧКА: Я маленька, це правда. Але я можу освітити темний закуток. Хіба ти не бачила, як учора бабуся розсипала монети з гаманця? Мною посвітили навколо — і всі монети відшукалися! Моє світло допомогло бабусі.

АВТОР: І Свечка знову усміхнулася. Але Сірникова коробка насупилася, відповісти вона не встигла, бо прийшла бабуся, узяла свічку і пішла з нею коридором у спальню. Свечка та Сірникова коробка зустрілися лише наступного дня. І тут занепокоєння Сірникової коробки досягло межі.

КОРОБКА: Ой-ой-ой!!! Що ж це з тобою сталося?! Ти удвічі менша, ніж була вчора!!!

СВІЧКА: (весело підморгнувши): Знаєш, як усе було? Бабуся при світлі мого полум'я почала читати Біблію. Вона так зачиталася, що мені довелося горіти до півночі. Та це нічого. Я була дуже рада світити їй, особливо після того, як вона прочитала слова: „А ночі вже більше не буде, і не буде потреби в світлі світильника, а ні в світлі сонця, бо освітлює її Господь, Бог“. Потім бабуся склала руки і, подивившись угору, сказала: „Мій улюблений Господь, яка я рада, що настане день, коли Ти будеш нашим вічним світлом. А поки що я вдячна Тобі за цю маленьку свічку, що дала мені світло, аби я мала змогу почитати Твоє святе Слово“. Ти не уявляєш, яка я щаслива, що могла послужити старенькій своїм світлом!

АВТОР: Сірникова коробка знову нічого не відповіла. Одного разу ввечері сталося дещо

дивне. Навіть після того, як усі повкладалися спати, Свечка на підвіконні продовжувала весело горіти. Ніхто не загасив її. Надворі лютувала завірюха. Вітер завивав і свистів, кружляючи снігові вихорі. Час від часу крізь щілини в рамах на Свечку потрапляв холодний струмінь повітря. Від цього вона танула ще швидше.

КОРОБКА: Та ти що? Ти ж подбай про себе хоч трохи! Адже від тебе нічого не залишиться! Дозволь наступному подиху вітерця загасити тебе й урятувати від остаточного знищення!

АВТОР: Проте весела Свечка тільки усміхнулася. Вона продовжувала горіти, стаючи дедалі меншою. Сірникова коробка хвилювалася.

КОРОБКА: Та невже ти мене не послухаєшся? Ти ж можеш урятувати життя, якщо перестанеш світити!

СВІЧКА: Мене поставили тут, щоб світити. Це моє місце. І я буду віддавати своє світло до кінця!

КОРОБКА: Це божевілля!

АВТОР: У цю мить за вікном почувся шурхіт, потім — кроки на ґанку. Хтось постукав і смикнув за ручку дверей. Стук почули не тільки Свечка та Сірникова Коробка. Хазяїн та старші сини прокинулися й відчинили двері. Струмінь холодного повітря увірвався до кімнати і примусив полум'я свічки затремітати ще дужче. Через поріг намело снігу, а з темряви ночі в освітлену Свечкою кімнату увійшла жінка. Вона ледве пересувалася. Нічну гостю влаштували біля груби, допомогли зняти запорошене снігом пальто й заходилися терти задубілі на холоді руки та ноги. Зігрівшись і трохи оговтавшись, жінка почала розповідати.

ЖІНКА: Я заблукала. Сніг пішов такий лаптий, і хуртовина замела шлях. Вже кілька годин я блукаю, марно намагаючись натрапити на нього. Зовсім знесилила й подумала: «Ляжу в сніг і помру». Але в ту саму мить я побачила слабке світло й зрозуміла, що неподалік чиясь оселя.

ГОСПОДАР: А ми саме для того й залишили свічку горіти на підвіконні. У таку хуртовину люди часто збиваються зі шляху.

АВТОР: При цих словах хазяїн поглянув на підвіконня, де стояла Свечка. Вона горіла так довго, що від неї нічого не залишилося.

ГОСПОДАР (усміхаючись): Добра маленька Свечко, ти врятувала сьогодні людське життя.

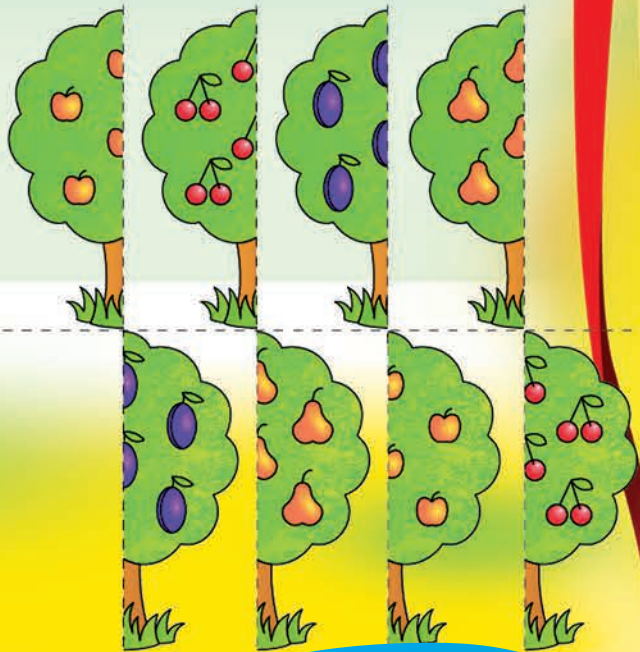
АВТОР: Маленька Свечка, наче теж усміхнувшись у відповідь, блиснула ще раз яскравим полум'ям і загасла.

Школа добрих порад

Посмотри, что за деревья здесь изображены, назови их. Подбери к каждой половинке в верхнем ряду подходящую из нижнего ряда.

Поглядите, поглядите -
Потянулись с неба нити!
Что за тоненькая нить
Землю с небом хочет сшить?
Не ответишь - подождем,
Отгадаешь под ...

(ведмедь)

Раскрась

На лісовій галявині поміж розкішних старезних дубів, серед високої трави є незвичайна хатинка. У ній живе Добрячок. Він дуже мудрий і лагідний. Тому-то люблять приходити до нього в гості малята. Там вони не тільки граються, а ще й слухають мудрих порад і стають кращими та слухнянішими.

От якось однієї погожої днини прибігли туди дівчатка. Одну звали Ганнусею, а другу — Катрусей. Вони навіть не привіталися, а відразу забігли в кімнату і, сперечаючись, стали обирати собі, на якому стільчику котра сяде. Добрячок зупинив їх, привітався, запросив сісти, а далі замислився і ось що вирішив: відкрити для усіх діток незвичайну школу — «Школу добрих порад». Усіх хлопчиків і дівчаток Добрячок запрошує до неї. Там він не тільки розповідатиме повчальні історії, а ще й загадуватиме загадки, розповідатиме цікаві факти з життя тварин, навчатиме майструвати, куховарити.

Запрошуємо вас на урок

У Добрячкову хатинку прийшли Катруся і Ганнуса. Гостинний господар привітав дівчаток, запросив сісти, а потім пригостив яблучками, які йому напередодні приніс сусід їжак. І ось дівчатка засперечалися. Вони голосно вигукували, розмахуючи руками. На запитання, що сталося, вони відповіли майже разом: «Найбільше і найкраще яблуко повинно дістатися мені!» Одна говорила, що вона перша його побачила, друга заперечувала. Добрячок радив їм поступитися одна одній, та ні Катруся, ні Ганнуса не скористалися його порадою.

Кожна хотіла негайно отримати краще яблуко.

Лагідно, але з усією серйозністю Добрячок сказав їм: «Припиніть, припиніть негайно, дівчатка. Як вам не соромно? Ось вам і тема для нашого першого уроку. Послухайте мене, Катрусю і Ганнусю, і ви, любі діти! Коли ви приходите до когось у гості, не поспішайте зайняти найкраще і найзручніше місце. Зачекайте, поки господарі запропонують вам і вкажуть, де сісти. А коли вас пригощатимуть чимось смачненьким, не хапайте найбільший і

найкращий шматок. Це виглядає вкрай не гарно. Повірте мені, таких невихованих гостей господар більше не захоче запрошувати до себе. Краще поводитися скромно і чемно.

От один мій сусід теж не завжди дотримується правил поведінки. Буває полізе без запрошення до бджіл у хатинку, що вуликом називається. Бо, бачиш, йому закортіло меду. От і потрапляє нерідко через свою невихованість у халепу. А знаєте, хто це?

Ні? То я вам розкажу. Ось про цього звіра ще й загадка.

Взимку спить він у барлозі
І прокинутись не в змозі.
Смокче лапу уві сні.
Хто це? Підкажіть мені.
Ну, звичайно, це ведмідь.

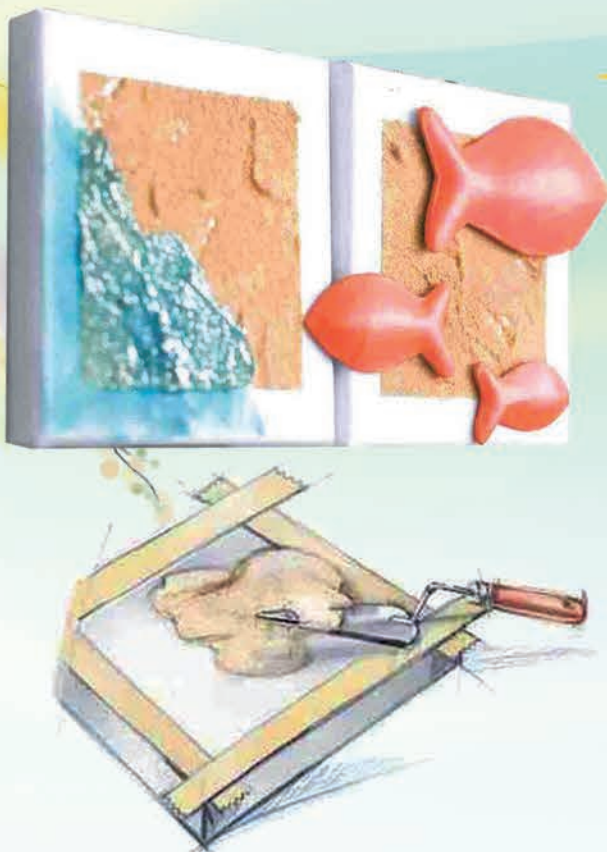
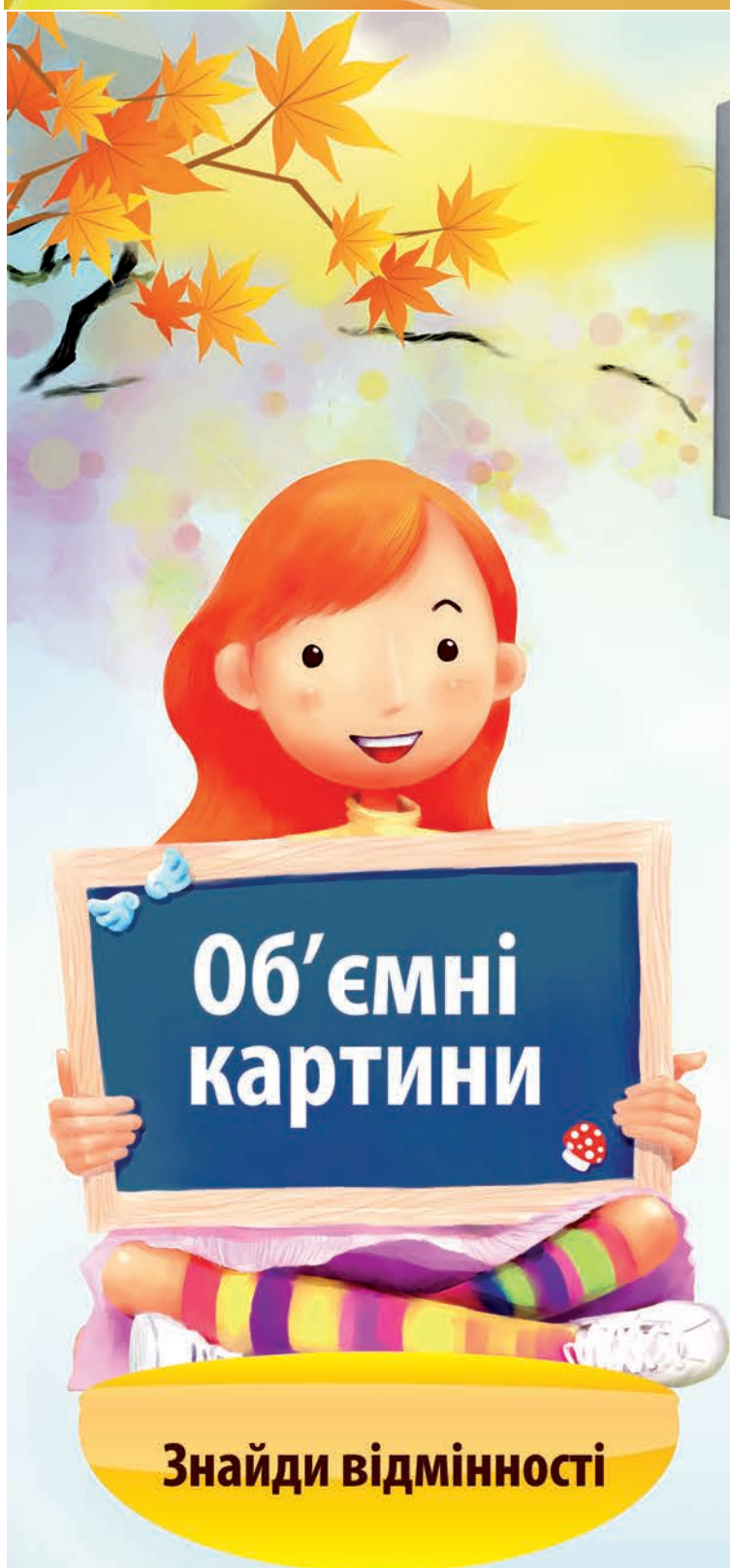
Ведмідь — найбільший із наземних хижаків. Маса окремих ведмедів сягає 450 кілограмів, довжина тіла 2,55 м, висота 1,35м.

Колір шерсті буває від чорного, коричневого і до білого. До речі, білі ведмеді мешкають далеко-далеко на Півночі. Їдять вони мурах, пагони дерев, траву, ягоди, ліщинові горіхи, жолуді, каштани, дрібних тварин або птахів, пташині яйця. Ведмідь їсть усе, але потребує багато їжі. Для того, щоб набрати необхідну кількість жиру на зиму (приблизно 50 кг), він з'їдає до 700 кг ягід або близько 50 кг горіхів, окрім інших кормів. У неврожайні роки ведмеді можуть навідуватися на посіви вівса та кукурудзи, а деякі навіть нападають на домашню худобу та пасіки. Залягають у сплячку ведмеді десь у жовтні, а от прокидаються у другій половині квітня.

А тепер підведемо підсумки.

Усіх, хто побував на цьому уроці, Добрячок навчив бути стриманими, поступливими, добрими, ввічливими. І обов'язково отримувати все найкраще, а місцем обов'язково потрібно поступитися літнім людям чи маленьким діткам.

Отож, дітки, скористайтеся порадою Добрячка, котрий чекає вас у гості на телеканалі «Надія» щонеділі о 9 годині та щочетверга о 20 годині.

Етапи роботи

Нам потрібно взяти:

- декілька аркушів картону (або підрамників);
- ножиці, клей ПВА;
- однорідну тканину;
- пісок;
- пластилін ;
- будівельний скотч;
- маленький шпатель (або плоску дощечку).

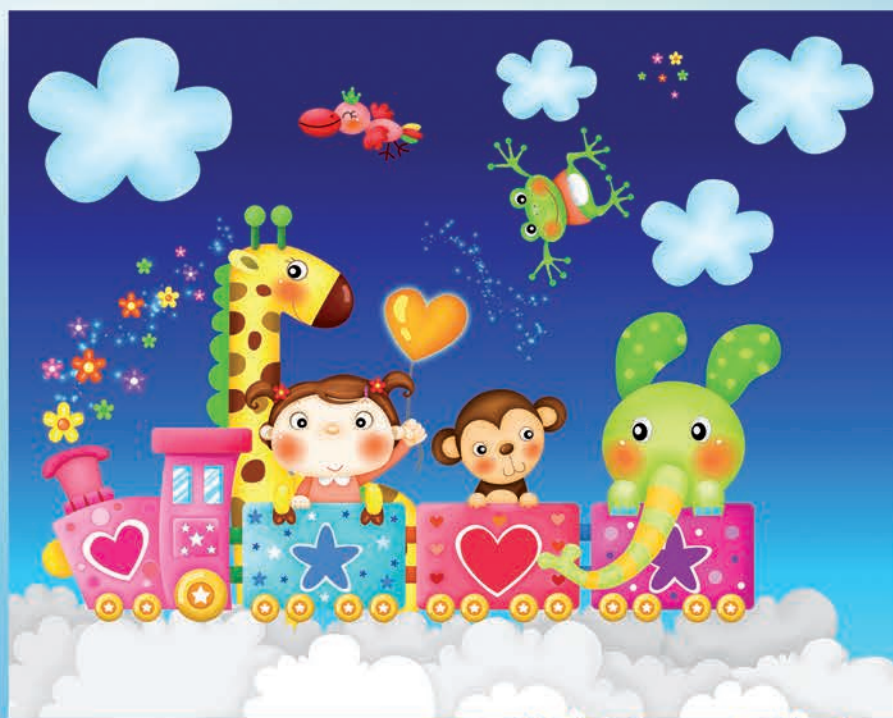
Обираємо на власний розсуд формат картону, у даній роботі використовується 15х15 см. Після цього вирізаємо кусочок тканини, трішки більший, ніж формат картини, для того, щоб її краї могли загорнутися за картон (підрамник). Акуратно приклеюємо і чекаємо, коли все висохне.

Беремо будівельний скотч, який дозволяє акуратно працювати з площиною на картині, при цьому не шкодячи її основі (коли ви виходите за межі рамок, після роботи залишаються рівні краї). Обклеюємо ним периметр формату. Ми використовували обмежувальну рамку товщиною 2см.

Розмішуємо жменьку піску з клеєм ПВА до густого стану і шпателем наносимо на площу картини. Формуємо фактуру на власний розсуд, яку можна після цього процарапати (хвильки, круги...) та чекаємо повного висихання.

Ми підготували полотно. Тепер можна формувати пластилінові фігурки, які будуть наліплюватися на піскову основу нашої картини: листочки, рибки, рачки, зірочки різних форм та розмірів.

На заключному етапі ми формуємо композицію картини. А потім потрібно приклеїти крілочок або ниточку, завдяки яким можна повісити картину.

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець — християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04107, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10— А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 428— 84— 38

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Юлія Смаль
Художник: Юлія Смаль
Над номером працювали: Марина Становкіна,
Ольга Бокова
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти. Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.

www.lifesource.com.ua